

къде, не забеляза друго. Тъкмо да каже, че чичо му го нѣма, баща му му пошепна:

— Виждаш ли онзи селянинъ съ гунята? Това е чичо ти Каменъ, а дребосъцитѣ, които бѣгатъ, сж братовчедитѣ ти.

— А защо бѣгатъ?

— Като слѣзнемъ ще питаме, чичо ти.

Още не стѣпили на земята и Йонко се намѣри дигнатъ въ въздуха. Държаха го здравитѣ рѣце на чичо му Каменъ. Чичото и племеникътъ се намѣриха лице срещу лице. Йонко се взираше въ очи, които му се струваха познати. Тѣзи очи се усмихваха и го гледаха дружелюбно. Чичо Каменъ приличаше на баща му, само, че имаше тежки мустаци и дълбоки бръчки. Изглежда чичо Каменъ долови учудването на племеника си, защото каза:

— Бръчкитѣ ли, Йонко? Дълбоки сж. Това сж бразди. Отъ ралото сж.

Следъ това, като се обърна къмъ бащата на Йонко, додаде:

— И това е искрица отъ нашето огнище! Прилича си на нашия сой, само дано е по-куражлия отъ моитѣ юнаци!

— Тѣ защо избѣгаха? — попита Йонковиятъ баща.

— Отъ страхъ! Изплаши ги машината! Нали селцето ни е горе въ планината и такъвъ желѣзенъ звѣръ не сж виждали до сега, та се изпотрепаха да бѣгатъ. Ето ги ей къде се криятъ. Спасене, Стояне, елате да посрещнете чичо си. Да му цѣлунете рѣка!...

Спасенъ и Стоянъ, уловени за рѣце, страхливо пристѣпятъ. Йонко се усмихва на тѣхния страхъ и слуша какъ чичо му го хвали:

— Градско дете! Виждате ли? Отъ нищо се не плаши.

Дребосъцитѣ на чичо Каменъ се оказаха две мили момченца. Спасенъ е колкото Йонко, а Стоянъ е съ две години по-възрастенъ. Облѣчени сж въ нови шаечни дрехи, и вмѣсто балтончета иматъ кожухчета. Двамата юнаци се поумириха, приближиха се внимателно, Стоянъ даже се усмихна. Но въ този моментъ влакътъ трѣбваше да продължи своя пѣтъ. Машината изсвири, разпухтѣ се, парата засѣска и вагонитѣ съ скърцане се залюлѣха.

— Олеле мамооо... — изохка Спасенъ и се разтрепера.

Йонко изтича при него и, като го прегърна, обясняваше:

— Влакътъ върви само по желѣзния пѣтъ, по релситѣ! Не стоишъ ли на тѣхъ, нѣма да дойде при тебе!...

Спасенъ стои като втрещенъ. Гледа да разбере какво му се говори, но страхътъ е така силенъ, че едвамъ задържа плача си.

— Селско дете, — обади се чичо Каменъ, — нищо не знае. Смѣта, че машината ще го изяде. Друго е Йонко, той е растналъ въ градъ и знае. Градскитѣ деца повече знаятъ.

— Да, много знае, — отговори бащата на Йонко и се усмихна, като си спомни историята съ рогатия заекъ. — Братко, — обърна се той къмъ Камена, — децата сж ни добри и като учатъ, ще разбератъ всичко, но ние да побързае, че селцето ни е далечко, а зимниятъ пѣтъ е всѣкога тежъкъ...

Аспарухъ Ивановъ